

BÓZSA PÁL

KAPALÁS

Délelőtt:

elzártuk
a kapillárisok tölcseireit,
lassúbb lett
a kukorica lihegése,
teje búbján kettévált
széles zöld haja,
s belemosott a szél.

Délben:

legyezőt bontott a nap
a dűlő egy akáca mögé,
nehogy melege elolvadjon
a szalonnán.

Szemünkben barna bőrű
hangyák mászkáltak,
hónuk alatt
házfalnyi morzsákkal.
Biztos úgy gondolták,
a boly rohan feléjük.

Estefelé:

Püffedt út markában
négy kerék alatt porfog ropogott,
Egy óra múlva fél ujjnyit
harapott ránk országából.

Éjjel álmomban:

sötét volt, hogy hazaértünk.
Fekete mint kapások lába után
a lavór víz.

Hogy lehet a nappal
olyan kék,
mint a kapások szeme?

Csodálkoztam,
honnan jutott most eszembe
az emberpára,
vagy izzadság?

Igaz,
kukoricával
etettem meg
anyám apró
gondjait.

EVÉS UTÁN

Ebéd, vacsora után
anyám mindig
gyümölcsöt
tesz az asztalra.

Már régen
nem vacsorázom otthon,
s tegnap a magasból
anyám egy tálban
gyümölcsöt tett elém.

Sárga baracknapot,
nagy kék szilvaegyet
ebédutánra.

Vacsora utánra
piros napalmát
— bár én laknék
azon a hegyen,
holnap aligha virradna —,
egy szelet
sárga bélű dinnyeholdat.
Leve úgy csorog
az államról,
mint kis koromban homlokomról
a félelem,
ha egyedül hagytak vele
az udvaron.

○

NYUGALOM

Néha a habtaréjos hullám
végignyálja a sziklasebet,
— mintha nem ő vágta volna —,
homokfenékről ilyenkor
felzavarodik a zaj,
vízajlból
nyugalom borzolódik,
s még a napkép is
véresre zúzódik
a hullámtörőn.

Mért nincs
a Holt tengernek szigete?

○

○